

MUDr. PATRIK PAULIS

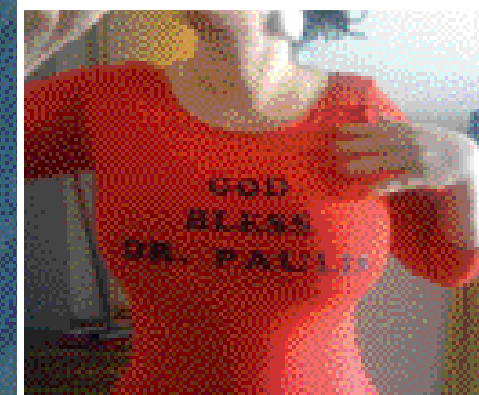
RENEŠANČNÍ UMĚLEEC SE SKALPELEM

Kdysi dávno chtěl být výtvarníkem. Maloval obrazy a měl (a stále má) velký zájem o umění. Naštěstí pro vás, milé dámy (a pro mnohé z nás, milí pánové), se rozhodl pro jiný druh tvůrčí činnosti – plastickou chirurgii. **Lidské tělo je totiž podle něj nejzajímavější umělecké dílo, ke kterému se musí přistupovat individuálně a s velkým vkusem. Jenže kromě toho se Patrik proslavil i jako „doktor velkých hvězd“, když asistoval mnoha rockovým hvězdám při jejich koncertech u nás.**

Během jejich pobytu v České republice ošetřoval například členy kapel AC/DC, Black Sabbath, Depeche Mode, Duran Duran, Genesis, Guns n' Roses, Pearl Jam, Red Hot Chili Peppers, Davida Bowieho, Madonnu, Shakiru, Erika Claptona či Ozzyho Osborna anebo Toma Jonese. Od loňského roku je Patrik hlavním konzultantem našich stránek o zdraví a antiagingu – hlavně proto, že používá nejšpičkovější techniky plastické chirurgie na světě.

Patrik a Ozzy. Je jasné, který z nich vypadá líp. Ale úplně nejbujnější je slavná německá domina Noa Navaro, kterou Patrik předělal úplně celou. Reportáže z „přeměny“ pouští televize RTL s velkým úspěchem dodnes.

Patriku, jsi dnes jedním z nejvyhledávanějších estetických chirurgů v České republice. Jak k tomu vlastně došlo?

No, ze dne na den to nebylo. Domnívám se, že čas a energie, kterou jsem vložil do svého vzdělávání v oboru v Paříži, pomalu začíná přinášet své plody.

Je tvé současné postavení špičkového estetického chirurga podmíněno právě zkušenostmi z ciziny?

Jsem přesvědčen, že ano. U nás existovala několik desetiletí kontinuita od dob profesora Buriana z meziválečného období. Ta se ovšem bohužel na téměř čtyřicet let přetrhla. Bylo proto těžké navazovat na nějakou tradici. Myslím, že samo vzdělávání a nějaké ojedinělé zahraniční stáže nedokážou plnohodnotně nahradit stálé zapojení do vzdělávání v oboru plastické chirurgie, tak jak jsem ho měl v Paříži možnost absolvovat já. Na druhé straně si myslím, že v rekonstrukční chirurgii a mikrochirurgii se nám už téměř podařilo dohnat svět, ale v estetické chirurgii to ještě není ono. Možná se chybně orientujeme na angloamerickou plastiku. My jsme přece Evropané.

Dá se práce chirurga naučit, nebo je to, jak se říká, dar od boha?

Domnívám se, že technika jednotlivých operací se dá teoreticky zvládnout. Pak je otázkou šikovnosti nebo talentu, jak dokáže chirurg skloubit teorii a praxi. V plastické chirurgii navíc hraje důležitou roli i jakési umělecké cítění.

Kdybch chtěl být plastickým chirurgem, kde bych měl studovat? Je nějaké místo, nějaká klinika, která je celosvětově pokládána za nejlepší? Plastická chirurgie je dnes směsicí řady oborů. Specializace je samozřejmostí, ale z mé zkušenosti je nejlépe propracovaný francouzský postgraduální systém vzdělávání v medicíně. Ostatně plastická chirurgie se zrodila právě ve Francii, takže určitě je tam na co navazovat. Dnes bych určitě doporučil dostat se do programu plastické chirurgie ve Francii a absolvovat minimálně rok u profesorů Servanta a Revola (jako jsem měl možnost já). Každý z nich se specializuje na něco jiného. Například myšlenkové pochody Jeana-Marie Servanta jsou geniální. Když jste vedle něj, mnoho pochopíte a donutí vás to k neskutečnému pokroku. Je to ovšem vykoupené tvrdou řeholí. Pracuje se tam od rána od půl osmé, často do nočních hodin. Nepamatuji si, že bych někdy skončil před osmou večer, snad jen v pátek, kdy jsme v šest večer začínali seminář. Ten trval vždy tak tři hodiny. A v sobotu se pracovalo od osmi do třinácti hodin – pozor, všichni, nejen stážisté.

Byl jsi léta na klinice sv. Ludvíka ve Francii. To je přece ráj plastické a estetické chirurgie – proč ses rozhodl odejít do Čech?

Návrat byl pro mne logický. Kdybch byl na klinice zůstal, znamenalo by to, že se budu trvale věnovat vědě a rekonstrukční chirurgii. Trvalý post tam mají právě jen profesoři Servant a Revol, ostatní lékaři se točí nebo pracují formou „ataché“, což znamená, že mají vlastní praxi a ve fakultní nemocnici mají jen minimální

úvazek jeden den a učí mladé chirurgy své specializaci. Obzvláště otevření vlastní praxe je pro cizince ve Francii velice drahé. A navíc, proč Paříž? Prahu mám rád, mám tady rodinu. Francii jsem vděčný za to, že jsem měl skvělé učitele. Tam to funguje tak, že pokud za sebou máte praxi u nějakého uznávaného chirurga, který vám předá vše, co umí, tak i on je pak hrdý na to, že jeho školu šíříte dál. Klienti se na vás s důvěrou obracují, protože jako mladší lékař máte kratší objednací doby, nižší ceny a práci odvedete stejnou jako váš učitel.

Co pro tebe znamená úspěch?

Nepovažuji se za úspěšného, možná právě to mne žene stále dál. Plácet se po ramenou a uzavírat se do sebe by bylo velkou chybou. Neusínat na vavřínech a stále na sobě pracovat – to by mělo být krédo každého lékaře, a obzvláště to platí pro estetickou chirurgii.

Jaké máš plány? Máš nějaké nové cíle?

Už delší dobu se věnuji výlučně estetické chirurgii a domnívám se, že jsem měl možnost přivést do České republiky některé techniky, které se u nás do té doby nepoužívaly. Například BSAL (Brazilian Safe Abdominoplasty with Lipoaspiration) nebo mamoplastiku VTT – v roce 2008 jsem ji provedl pomocí harmonického skalpelu jako první v České republice. Teď se hodně věnuji miniinvazivní chirurgii, zejména v oblasti obličeje (Silhouette-Lift, Endotine, Permalip aj.). Chtěl bych se tomuto trendu věnovat dál. Pokud

by to bylo možné, rád bych rozjel skutečné centrum rekonstrukční chirurgie prsou. To ale vyžaduje pochopení celé problematiky zejména ze strany pojišťoven. V Evropě je rekonstruováno takřka 30 procent žen po amputaci prsníku pro zhoubný nádor, u nás je to bohužel méně než pět procent.

Jak vypadá týden plastického chirurga? Spiš vůbec?

Spím rád, ale malé děti jsou pořádní zloději spánku. Jinak běžně mám dva operační dny a tři konzultační dny v týdnu a jednou v měsíci si přidám ještě pracovní sobotu.

Máš představu o tom, co by měly tvé děti dělat? Pustiš je například na studia medicíny?

To je hudba budoucnosti. Synovi budou čtyři a dceři ani ne rok a půl. Takže máme ještě hodně času. Věřím však, že volba bude na nich.

Během posledních čtrnácti dní jsi navštívil dva kongresy, jeden ve Španělsku a druhý ve Francii. Přijel jsi s nějakými novinkami?

Kdybch to měl vyjádřit stručně: pokračuje trend miniinvasivních přístupů v chirurgii obličejů. Nadále se doporučuje kombinace různých technik v jednom operačním sezení a hodně se mluví o intenzivní péči o kůži před každou operací i po ní. To u nás pořád chybí, často je naše estetika ještě „cut and go“, ale to už dnes ve světě nefrčí. Klienti musí pochopit, že výsledek operace se dá výrazně vylepšit kvalitní postoperační terapií. A rozhodně stojí za pozornost i aktuální studie přímo potvrzující škodlivost mnoha takzvaně bezbolestných liposukcí. I když mi tento výraz trhá uši, protože o žádnou liposukci nejde. Leda tak o lipolýzu, a ta skutečně může být škodlivá. Kolik kosmetických salonů dělá klientkám v průběhu terapie třeba jaterní testy?!

Jak často se mění nabídka v plastické a estetické chirurgii? Jak rychlý je pokrok?

U nás je docela pomalý. A pokud jde o techniky, domnívám se, že pořád ještě nejsme zcela na té nejmodernější úrovni, teď mluvím obecně.

Můžeš srovnat klientelu Čechů a cizinců? Chováme se jinak?

Ano, čeští klienti chtějí většinou jen operaci, málokdo chce komplexní péči. Nechápu, že globální péče je dnes integrální součástí procesu anti-agingu – a to by měl i být cíl estetické chirurgie. Nechceme dělat jiné lidi, chceme jen dát do souladu jejich vnitřní mládí se zevnějškem. Když se cítíte mladší, než jste, proč by tomu neměl alespoň trochu odpovídat i váš zevnějšek?

Zajímá vás něco,
na co bychom
měli odpovědět?

Domluvte si
konzultaci

u MUDr. PATRIKA
PAULISE na telefonu
+420 724 189 097

online poradna: www.facebook.com/plasticpatrik
web: www.plasticpatrik.com

Každý operátor má své vlastní nároky na prostředí a okolí své práce. U Patrika zni většinou celým operačním sálem skvělá muzika – tu si ovšem vychutnáte pouze v případech, že nejste v celkové narkóze.

Jak se chováme my Češi v ordinaci plastického chirurga? Jsme bojácní? Nervózní?

To je individuální. Ale s ohledem na to, že i mnohé rádoby odborné časopisy často přinášejí nereálné informace, které jsou spíš z oblasti sci-fi, a přeceňují aktuální možnosti, chtějí klienti buď něco, co by nezvládl ani David Copperfield, nebo jsou naopak překvapení, že jim nabízím něco jiného, než se domnívali, že jim nabídnou.

Jaké jsou nyní trendy? Média jsou plná bezbolestné liposukce, ale jaký na ni máš názor ty jako lékař?

Nejedná se o liposukci (odsátí tuku), ale lipolýzu (rozpuštění tuku) – a tady je ten problém. Ukazuje se, že mnohé nabídky na bezbolestnou liposukci jsou ve skutečnosti nesmysly jak po fyzikální, tak po biochemické stránce. Jenže klientky (i klienti) riskují. Jsem přesvědčen, že o vhodné technice, jak upravit postavu, má rozhodnout plastický a estetický chirurg, a ne kosmetička či manikérka. A to nemyslím zle, já klientkám také neradím, jaké gelové nehty jsou momentálně v kurzu. Takže moje rada zní: buď zhubnout, nebo přistoupit na nějakou formu liposukce a pečlivě zvolit a dodržovat následnou pooperační terapii. Ale rozhodně nikdo ještě trvale nezvládl upravit postavu jednorázovou hodinovou terapií pomocí ultrazvukové rázové vlny.

Jaký je tvůj názor na krásu ženských nader – jako muže, jako chirurga i jako konzultanta časopisu Playboy?

Hezká prsa nedělá jejich velikost, ale spíš tvar a celkové proporce těla. Proto často namísto velkých implantátů doporučuji klientkám buď redukcii hmotnosti, anebo třeba liposukci v některé konkrétní oblasti. Výsledek je mnohem přirozenější než neadekvátně zvětšená prsa. Snahou moderní plastiky je nejen to, aby prsa působila přirozeně, ale i to, aby hmatový vjem byl zcela přirozený. Neexistuje univerzální klientka, je vždy několik možností, jak vyřešit její problém, ale věřím, že jen jedno řešení je optimální. A o to se vždy snažím. Navíc existuje určitá hranice, kdy je profesionál nucen odmítnout nesmyslné požadavky klientů – a tou hranicí je zdravý rozum. Nejde jen o to, že to klienti mají anebo nemají zapotřebí. Jde i o poměr mezi reálně možným výsledkem a rizikem.

A nakonec nějakou „historku z natáčení“, prosím. Myslím historku z dozoru nad rockovými hudebníky...

Běžně o tom nemluvím, a taky nebudu jmenovat, protože se to neslučuje s podstatou mé práce. Ale aspoň jednu. Manažeri jednoho nejmenovaného interpreta, který si budoval image věčně neukojeného nadsamce, požadovali pro něj a jeho doprovod deset balení Viagry (to je 40 tablet!) těsně před návštěvou klubu, kam mělo dorazit velké množství slečen. Netuším ovšem, jak to dopadlo!